

RESEBERÄTTELSE

från vår svenska pilgrimsresa till Rumänien

Vi var två präster och två lekmän som fått möjligheten att att representera vårt exarkat vid glorifieringen av den Helige Glicherie av Rumänien. Vi skulle ta oss på egen hand till Bukarest för att där ansluta till en grupp på 52 pilgrimer, som färdades tillsammans med vår synods biskopar. Vår grupp skulle sedan möta en grupp på 35 personer från vårt amerikanska exarkat. Dessa grupper skulle sedan förena sig med en grupp på 60 personer från vår systerkyrka i Bulgarien under Biskop Photii av Triaditza.

Vi flög på tisdagen via Wien till Bukarest. Till vår stora förvåning blev vi mötta på flygplatsen av Biskop Ambrosios och två rumänska präster. De tog oss från flygplatsen till vår synods *metochion* i en förort till Bukarest,

som är byggd med välsignelse från vår rumänska systerkyrka. Där väntade vår systerkyrkas *primas*, Metropolitan Vlasie, och två andra rumänska biskopar för att hälsa oss välkomna till Rumänien. Metropolitanen tyckte vi såg hungriga ut så han tillredde en soppa åt oss. Sedan visade Biskop Ambrosios oss den lilla församlingskyrkan som låg bredvid *metochion*. Dörrarna in till kyrkan var helt fantastiska (se bild). Eftersom kyrkan tillhör ett *metochion* till Kyprianos och Justinas kloster i Fili, Grekland, så hade dörrarna handsnidade ikoner av de Heliga

Kyprianos och Justina. Kyrkan var tillägnad den Helige Niphon, patriark av Konstantinopel (se bild). Valet av den Helige Niphon berodde på att just detta helgon binder samman Rumänien och Grekland. Biskop Ambrosios frågade oss om vi kände till hans liv, vilket vi sade att vi inte gjorde. Han valde då att berätta hela helgonets liv mycket noggrant, då det finns mycket vi kan lära oss av hans liv i våra dagar. Situationen i kyrkan på hans tid är mycket lik vår idag. Idag, lik-

som då, förråds kyrkan av hierarker som är villiga att sälja tron till förmån för världsligt erkännande, framgång och ära. Då sålde man sig i konciliet i Florens-Ferrara och gick med på union med Rom, för vaga löften om militär hjälp från Västerlandet till Bysans mot turkarna. Speciellt viktigt för oss idag är också Niphons kamp för tron, där han t.o.m. underkänner synoden av biskopar med patriarken av Konstantinopel i spetsen, då de kompromissat med tron och avskärmade sig från dem, precis som vi också gör. Eftersom Biskop Ambrosios berättelse om den Helige Niphon har så mycket att säga oss återger vi den i sin helhet:

Helige Niphons liv, patriark av Konstantinopel, undergörare av det Heliga Berget, som äminnes av Kyrkan den 11 augusti

Niphon föddes på Peloponnesos och gavs namnet Nikolaos i dopet. Vid unga år blev han lärjunge till en prästmunk som hette Josef. Tillammans med honom sökte de upp en asket som hette Antonios. Där ville Nikolaos stanna och lära sig av Antonios' asketism. Då Antonios såg hans iver iklädde han honom en munkes klädnad och gav honom namnet Niphon. Hos Antonios stannade Niphon i fullständig lydnad, tills det att hans *geron* (starets) hade insomat i Herren.

Vid den tiden fick han höra talas om att en vis *geron* från Agion Oros, det Heliga Berget Athos, vid namn Sakarias hade kommit till Narda. P.g.a. det falska konciliet i Florens-Ferrara, där den ortodoxa kyrkans ledare förrått den heliga tron, likt vad som är på väg att ske i våra dagar, och gått med på en union med den Romersk-katolska kyrkan, fanns mycket oro i kyrkan.

Niphon bad att få följa med Fader Sakarias när han åkte runt för att uppmana troende att förbli i den ortodoxa tron och fördöma konciliet. På så sätt blev Fader Sakarias Niphons andlige far.

När kejsar Johannes Paleologos dog i Konstantinopel kunde äntligen en ny synod samlas och förklara konciliet i Florens-Ferrara ogiltigt. Efter Konstantinopels fall 1453 i turkarnas händer blev det mycket svåra tider för kyrkan. Fader Sakarias och hans lärjunge Niphon kom till Ohrid. När ärkebiskopen där hade insomnat bad alla Fader Sakarias att bli deras nye ärkebiskop. Fader Sakarias ville dock inte, men då folket inte upphörde med sitt bejdande och bönande acceperade han till slut.

Men Niphon ville inte stanna i Ohrid utan bad nu sin andlige fader om välsignelse att få resa till Agion Oros, det Heliga Berget Athos, men ärkebiskopen ville inte förlora sitt andliga barn, så han gav inte sin välsignelse till det. Då sände Gud en ängel till ärkebiskopen, som uppenbarade sig i hans dröm och uppmanade honom att släppa Niphon. På morgonen därefter kallade ärkebiskopen till sig Niphon och gav honom välsignelse att resa vart han ville och bad så till Gud att han måtte bli värdig att få träffa Niphon ytterligare en gång i livet.

Då Niphon fått ärkebiskopens välsignelse hastade han likt en örn till Athos. Efter att ha stannat vid ett antal kloster kom han särskilt att uppskatta det kenobitiskt monastiska livet vid Johannes Förelöparens kloster (Dionysiou), där han stannade. Bröderna där föreslog honom till prästvigning, men han ville inte. Dock gav han så småningom med sig, efter mycket bedjande från bröderna, och acceperade vigning.

Många kom till klostret då de hört om Fader Niphons helighet. När ärkebiskopen av Thessalonike insomnat enade sig folket för att det var Fader Niphon som de ville ha som ny ärkebiskop. Men abboten för Dionysiouklostret ville inte släppa sin prästmunk. Fader Niphon försäkrade då abboten att Johannes Förelöparen hade lovat honom i en uppenbarelse att han skulle återvända och möta döden i klostret. Abboten släppte honom då. Men Fader Niphon föll i gråt för han ville inte lämna bröderna och bli biskop, dock blev det ändå så.

Efter tre år som ärkebiskop av Thessalonike kallades han till en synod i Konstantinopel. Där träffade han Ärkebiskop Sakarias, såsom hade förut sagts, att de skulle möta varandra en gång till i livet. Strax efter deras möte insomnade Ärkebiskop Sakarias i Herren.

Efter en kort tid avled patriarken av Konstantinopel 1486 och alla ville upphöja Niphon mot hans vilja till ny patriark och så blev det. Dock redan 1489 blev han iväg driven från tronen av en söndrande fraktion präster, som ogillade honom. Helige Niphon var dock glad, då han nu var befriad från

bekymmer och drog sig undan till ett kloster i Sozopolis i tystnad.

Efter två år i klostret återkallades han till Konstantinopel och så blev han patriark en andra gång. Dock hamnade han snart åter i onåd, denna gång hos sultanen, och drevs ifrån tronen en andra gång, denna gång till Adrianopolis.

Ryktet om helgonet hade spritt sig till Vlachia (Rumänien) och en prins som hette Radoulos, som råkade resa genom Adrianopolis besökte honom och blev så imponerad att han bjöd honom att komma till Vlachia och bli deras herde. Biskop Niphon accepterade och kunde på så sätt lämna sin internering i Adrianopolis.

När Biskop Niphon anlät till Vlachia kallade han till en lokal synod och styrde upp kyrkan med sitt ledarskap. Med särskild iver beskyddade han kyrkan från romersk-katolsk heresi som spred sig likt en smittsam sjukdom. Transylvanien hade redan dukat under, men Vlachia och Moldavien kunde skyddas genom helgonets försorg.

1502 återinsatte synoden i Konstantinopel Biskop Niphon som patriark en tredje gång, men när representanterna från Konstantinopel kom förklarade Biskop Niphon att han inte accepterade att komma tillbaka till tronen eller ens ville höra talas om patriarkatet.

Vid den tiden lämnade en betydande prins vid namn Bogdanos sin hustru, sina barn och sitt fädernesland Bogdania. Han kom till Vlachia och etablerade en mycket nära vänskap med prins Radoulos. Han önskade stanna i Vlachia och gifta om sig med en ny kvinna. Prins Radoulos gav honom då sin egen syster att gifta sig med, trots att han visste att Bogdanos redan var gift. När Bogdanos lagliga hustru fick höra talas om detta skrev hon ett brev till Biskop Niphon och avslöjade att Bogdanos redan var gift och hade barn. Biskop Niphon kallade då till sig Bogdanos och förklarade för honom fädernas kanones och det omöjliga i ett andra äktenskap. Bogdanos blev då rasande och hotade biskopen för att sedan gå till prins Radoulos för att begära att biskopen drevs ur landet.

Men den välsignade Niphon, som inte fruktade hot, tog hustruns brev och den kanoniska lagen och gick till prins Radoulos. Han lät honom läsa brevet och visade honom vad de gudomligt visa fäderna beslutat i heliga synoder i den kanoniska lagen. Då blev Radoulos arg och anklagade biskopen för att vilja ändra alla lokala traditioner efter sitt eget tycke och förklarade att folket inte längre ville ha honom som lärare eller höra hans regler.

Efter att ha hört detta och gett ett passande svar lämnade Biskop Niphon Radoulos' palats och gick till kyrkan, där han samlade allt folket och gav dem en ordentlig undervisning i ortodox tro. Efter detta satte han på sig sina biskopliga kläder och exkommunicerade den laglöse Bogdanos och

alla dem som understödde honom i hans villfarelse och förbjöd honom att komma till kyrkan p.g.a. sitt äktenskapsbrott. Därefter lade han sina biskopliga kläder på det Heliga Bordet, altaret, venererade kyrkans alla ikoner och tog avsked av alla och gav sig iväg.

När Radoulos fick höra talas om detta lät han sända ut ett påbud till hela riket att Niphon inte längre var att betrakta som deras ärkebiskop och om någon gav honom husrum eller mat skulle han straffas med döden. Den välsignade Niphon begav sig då till landets gräns och levde där i en hydda. Ett av hans andliga barn förde i hemlighet dit mat och förnödenheter.

Då prinsen började tänka på den välsignade Niphons exkommunikation och i fruktan för att Guds vrede skulle komma över honom, lät han sända efter biskopen och föra honom till palatset i hopp om att han skulle få förlåtelse om han smickrade honom. Radoulos talade till honom och bad om förlåtelse för allt han sagt och gjort och erbjöd honom alla kläder och alla pengar han behövde bara biskopen förlät honom. Vad gällde Bogdanos giftermål menade Radoulos att det inte längre var Niphons bekymmer då han fått förlåtelse från biskopssynoden i Konstantinopel och välsignelse att gifta om sig. Om patriarken och biskoparna i Konstantinopel gett sin förlåtelse till Bogdanos, så skulle väl nu Biskop Niphon kunna göra det samma.

Men Biskop Niphon bara suckade och svarade: ”Radoulos, jag vill inte ha några pengar från dig eller någon världslig ära. Och vad gäller biskoparna i Konstantinopel så har de också att följa den kanoniska lagen. Om så alla världens biskopar ger sin välsignelse till detta bröllop, så gör jag det dock inte. Eftersom min Herre insatt mig till att vara herde och övervaka att överträdelser av den kanoniska lagen inte sker, kan jag inte vara delaktig i detta. Du har fört mig hit och nu förföljer Du mig, men jag skall nu gå dit Herren leder mig. Men du skall dö av dina överträdelser och före det skall många svårigheter och plågor komma. Omätlig plåga skall drabba ditt land och då skall ni söka efter mig, men ni kommer inte att finna mig.”

Så begav sig Biskop Niphon från palatset och reste med tre lärjungar via Makedonien till Agion Oros, det Heliga Berget Athos.

Efter fyrtio års frånvaro återvände han till Dionysiouklostret. Alla fäder han känt hade avsomnat. Vid klostret fanns en tradition, införd av klostrets grundare, att alla som ville förena sig med bröderna var tvungna att tjäna en tid, så lång som abboten bestämde, utanför klostret och ta hand om åsnorna och djuren. Abboten förhörde Niphon då han kommit till klostret, men själv sade han inte vem han var, och ingen på klostret kände igen honom eller visste vem som kommit dit. Efter samtalet accepterade abboten Niphon som novis. Den välsignade biskopen gjorde då en prostration och

påbörjade sin lydnad som åsneskötare. Hans uppgift var att ge djuren mat om dagen och om natten hålla vakt för pirater som kunde komma från sjön. Under denna tid kom det åter representanter från Konstantinopel som sökte Niphon för att återinsätta honom som patriark, men då de inte återfann honom avreste de igen.

En natt då Biskop Niphon stod vakt efter pirater, som emellanåt brukade komma in från sjön och ta fäderna som gisslan för att få förnödenheter, bad han ivrigt och han förvandlades till en eldstod, som sträckte sig från jorden till himmelen. En munk, som var på vakt med honom, såg detta och sprang upp till klostret för att rapportera denna fruktansvärda syn. Abboten samlade då alla bröderna i kyrkan för att åkalla Gud att uppenbara för dem vem denna man var. Herren hörde deras bön och lät detta ske. Då abboten sov följande natt hade han en dröm och Johannes Förelöparen uppenbarade sig för honom och sade: ”Hur länge skall ni låta den Ekumeniske patriarken, som frälst en myriad själar, ta hand om åsnorna? Stå upp och kalla samman bröderna att gå ut och möta honom och ge honom värdig ära”. Då sade abboten: ”Vem är den Ekumeniske patriarken?” Förelöparen svarade: ”Niphon, som du känner som Nikolaos, den som tar hand om djuren. Det får nu vara nog med hans stora ödmjukhet, till och med änglarna i himmelen förundras.” Då vaknade abboten och var full av förvåning. Han lät *semandron* ljuda och samlade alla bröderna för att berätta om sin dröm, att åsneskötaren var Patriark Niphon. Så när åsneskötaren nästa dag anlände till klostret gick alla ut med ljus och rökelse och mötte honom med tillbörlig ära.

Dock så fort som Niphon såg dem försökte han fly, men lyckades inte. Istället kastade han sig till marken gråtande. Abboten prostrerade då inför honom och kysste hans hand och sade: ”Nog, nog, o ekumeniske upplysare, är det med ditt stora tålmod och ödmjukhet”. Helgonet sade då gråtande: ”O mina fäder och bröder, jag har bett Gud att han må gömma mig på denna själsfrälsande plats, så att jag må bli befriad från världens beskytter och finna nåd inför Hans fruktansvärda domstol. Ty om vi inte förnekar fäder, bröder, släktingar, och varje världslig och mänsklig ära, såsom Han själv har lärt oss, är vi inte värda att följa honom. Ty om vi vinner hela världen, men förlorar vår själ, vad har vi då vunnit?” På så sätt blev han nu en munk i brödraskapet och tjänade klostret i tretton år. Efter ha bett alla om förlåtelse och mottagit de Heliga Mysterierna insomnade han.

Slutligen måste man berätta om vad som hände i Vlachia efter det att helgonet lämnat landet. Stor förvirring och oro utbröt i kyrkan med många skandaler. En hungersnöd kom över befolkningen och alla förstod varför. Därför lät prins Radoulos skicka ut sändebud efter den välsignade Niphon,

men de hittade honom inte, såsom han hade förutsagt.

Efter helgonets insomnande drabbades Radoulos av en hemsk obotlig sjukdom och avled i svåra smärtor och begravdes i den Helige Nikolaos kloster, som han själv låtit bygga. Efter hans begravning skakade graven i tre dagar såsom kejsarinnan Eudoxias grav hade gjort på den Helige Johannes Chrysostomos tid. Frukten kom över alla eftersom det hade blivit som den Helige Niphon hade profeterat. Helige Niphons andliga barn, som i hemlighet hade hjälpt honom med förnödenheter då han blev ivägdriven av Radoulos, hade nu blivit härskare av landet. När han nu såg att alla profetior slagit in menade han att man borde föra den Helige Niphons relik till Vlachia, så att han som förutsagt alla olyckor genom sin närvaro nu måtte välsigna landet och att, i synnerhet Radoulos, som stod under helgonets exkommunikation, måtte få förlåtelse. Så precis som Theodosios den Mindre hade fört den Helige Johannes Chrysostomos relik från Koukousos till sin moder Eudoxia, ville prinsen göra med den gudomliga Niphons.

Så 1520 sände han två abbotar och två prinsar till Agion Oros, det Heliga Berget Athos, och Dionysiouklostret med gåvor så att de måtte få hans relik. Fäderna hade inte vågat gräva upp helgonets relik men sa att de fyra från Vlachia fick det om de vågade. En av prinsarna tog då på sig detta uppdrag. Då han i grävandet närmade sig de heliga relikerna med spaden sprang en ljuvlig väldoft upp. Den Helige Niphons relik är fortfarande en av de mest väldoftande relikerna på hela Athos.

Sedan gav de sig av. När de närmade sig Bukarest sände de efter prinsen som varit den Heliga Niphons andliga barn, som då kom med allt folket för att venerera de heliga relikerna. Sedan bar prinsen relikvariet på sina axlar till Helige Nikolaosklostret (kallat Dalosklostret) och placerade de heliga relikerna på Radoulos grav. Sedan firade de en hel natts vigilia på hans grav och bad att helgonet måtte förlåta den miserable Radoulos överträdelser.

Mitt i natten under vigilian somnade prinsen. Han såg i drömmen att Radoulos' grav öppnades och hans kropp, som var svart till färgen och avgav en oerhörd stank, kom fram. Eftersom prinsen inte stod ut med stanken bad han helgonet att förbarma sig över Radoulos. Då såg han att en fontän stod upp ur relikvariet och tvättade hela Radoulos kropp och gjorde den skinande ren och vacker. Sedan steg Radoulos rena kropp in i graven och graven stängdes. Efter detta kom helgonet fram till prinsen och sade: ”Se, min son, jag har hört din åkallan. Nu ber jag dig endast att du för mina relik tillbaka till mitt kloster, så att jag får vara till tröst för dem som kämpar där”. Då helgonet sagt detta for han in i relikvariet igen. Sedan vaknade prinsen och stoppade gudstjänsten för att berätta om sin syn.

Efter detta lät prinsen samla en synod, som beslöt att helgonet skulle firas den 11 augusti och skrev gudstjänst till dess ära. Ett relikvarium av guld tillverkades, där helgonets relikvies placerades. Prinsen behöll dock helgonets kranium och ena hand. Guldrelikvriet sändes sedan till Athos och Dionysiouklostret. Prinsen beslöt också att hjälpa klostret med nya byggnationer. Prinsen hade sedan själv alltid helgonets relikvies med sig vart han än for. Då prinsen avsomnat gavs relikvies till Arzesiklostret, som han själv hade grundat.

När vi hade hört färdigt på Biskop Ambrosios berättelse ville Metropolitan Vlasie visa oss den Helige Niphons munkkloster i en annan förort till Bukarest. Vi åkte dit med bil och Biskop Ambrosios berättade klostrets historia. Ett gammalkalendariskt kloster hade legat där före Ceaucescus fall, men en dag hade *Securitate* kommit dit och beordrat dess abbot, hieromunk Flavian, att sända bort alla munkarna och arresterat honom. Abboten dömdes till två år i isoleringscell utan mänsklig kontakt och utan ljus. Vid klosterkyrkan fanns en biskop begravd. När alla hade lämnat klostret kom bulldozers och jämnade alla byggnader med marken. Biskopens relikvies försvann således. Efter revolutionen återvände abboten och köpte tillbaka marken och började bygga en ny kyrka med ett 46 meter högt mitttorn (se bild). Kyrkan är byggd i klassisk bysantinsk stil och när vi var där höll de på att smycka väggarna med bysantinska fresker. Klostret har också en marmorfabrik, där man kan skära direkt ur sten. Vi förevisades hur detta gick till.

Efter besöket i munkklostret hjälpte Biskop Ambrosios att ta oss till vårt hotell.

Onsdagen tillbringade vi med sightseeing i Bukarest, trots det dåliga vädret. Att vi skulle kunnat bli rånade är en annan historia. Det som är påtagligt för en turist är de bristande språkkunskaperna i engelska, tyska och franska som man möter hos rumänera, så det är svårt att göra sig förstådd om man inte talar rumänska. Det fanns många ”fast food” restauranger i city, men det var svårt, då det var apostlafastan, att förklara för en kypare vad vi kunde äta. På vårt hotell lyckades vi dock. Det som vidare är påtagligt för en turist i Rumänien är att man förföljs av fattiga zigenare som

*Typisk gatuscen från Moldavien:
häst och vagn och en bil av märket Dacia*

förstått att man kommer väster ifrån, som frågar efter dollar.

På torsdagen mötte vi den grekiska gruppen på flygplatsen kl. 9.00 för att starta vår resa till Moldavien. Vi gjorde ett uppehåll i en församling, som generöst bjöd oss på lunch, och fortsatte direkt efter vår färd mot Suceava (Moldavien), dit vi anlände kl. 19.00 på kvällen. Att färdas på rumänska vägar är svårt, då det är många hästar och vagnar i rörelse, samt att vägarna är så smala och i dåligt skick. Väl anlända till Suceava bjöd hotellet på middag.

På fredagens morgon begav vi oss från Suceava till ett avlägset nunnekloster, med 130 nunnor, i Braditel helgat till det Heliga Beskyddet. Abbedissan där hade lämnat ett nykalendrariskt kloster p.g.a. kalendern och flyttat ensam ut i skogen. Runt henne började nya noviser samlas och de blev fler och fler. Så småningom byggde de en kyrka. En månad före Ceausescus fall hade myndigheterna fått kännedom om klostret och ville statuera exempel. De begav sig dit med bulldozers och hotade med att riva kyrkan och klostret. Nunnorna ställde sig då runt kyrkan och skyddade den med sina kroppar och svarade att om de skulle riva kyrkan så var de tvungna att döda dem också. Detta gjorde att Securitatemännen tvekade och gav sig därifrån. Efter lunch i *Trapezan* begav vi oss vidare till två församlingar. Den ena tillhörde en församling med ca fyrtio familjer. Prästen hade byggt två

kyrkor, en vinterkyrka och en sommarkyrka, som båda var oerhört imponerande. När vi åkt därifrån så besökte vi det berömda historiska Agapeklostret, där för övrigt en av våra församlingsbors mor är nunna.

På lördagen begav vi oss först till den Livgivande källans nunnekloster, där Biskop Demosten residerar. Klostret ligger så avsides att motortrafik inte kan nå ända fram. Klostret befolkas av 85 nunnor. De inviterade oss till lunch i *Trapezan*. Efter måltiden fick vi se klostret. Det visade sig att en av våra svenska församlingspräster var mycket populär där. En nunna, som var syster till Biskop Demosten (han har förövrigt sju systrar som blivit nunnor!), Moder Nymfodora drog mig in i hennes cell för att visa ett foto av mig och vår andra församlingspräst.

Efter besöket i nunneklostret begav vi oss till Kristi förklarings munkloster i Slatioara för helgonförklaringen. Vi anlände ca 15.00 på eftermiddagen. När vi kom dit hade redan den lilla vespren börjat. När den var färdig bar vi ut den Helige Glicheries relikier från klosterkyrkan till klostergården och påbörjade den sista *Pannykhidan*. När den var över följde en halvtimmes avbrott innan vigilian började. Under *litian* bars den Helige Glicheries relikier runt klosterområdet och under *Polyeleios* avtäcktes den officiella ikonerna som målats genom Fader Gabriels händer vid Heliga Kyprianos och Justinas kloster, Fili (Grekland). Ikonerna var en gåva från vår synod till vår systerkyrka till glorifieringen. Efter ca sju timmars liturgi återvände vi till Suceava. Vi var tyvärr tvungna att avvika efter evangeliet i matutinen, för att hinna tillbaka till hotellet innan det blev för sent.

Strax efter soluppgången på söndagen, efter några timmars sömn, for vi tillbaka till Slatioara och den hierarkiskt firade Gudomliga liturgin. Efter *Trishagion* i den Gudomliga liturgin följde den högtidliga glorifieringsakten, varefter kistan bars in i det kapell på klosterområdet, i vilket alla gudstjänster firades under helgonförklaringen. Efter kommunion och predikan bars kistan i procession åter till huvudkyrkan. Man uppskattade att ca 20.000 troende bevistade liturgin. Efter liturgin följde måltid i *Trapezan* med tal av bl.a. representanter från den rumänska regeringen. Sedan lämnade vi Slatioara för att göra ett sista besök i en församling.

På måndagen reste vi tillbaka till Bukarest och på tisdagen efter ytterligare sightseeing i huvudstaden återvände vi till Sverige uppfyllda av rumänsk gästfrihet och den djupa fromhet som vi mötts av.

Heliga Beskyddets nunnekloster i Braditel

Mottagande av de ca 90 pilgrimerna från Grekland, Österrike, Australien, Sverige, Italien, Sydafrika och USA.

Biskop Auxentios av Photiki (USA) hållande i den officiella gåvan från vårt amerikanska exarkat, en ikon av den Helige Johannes av Shanghai och San Francisco och den Helige Glicherie av Rumänien målad av en svensk nunna bosatt i USA vid Convent of St. Elizabeth the Grand Duchess of Russia. Gåvan överräcktes vid Heliga Beskyddets kloster.

*Heliga Beskyddets kyrka.
Lägg märke till tornen som "skruvar" sig upp mot himmelen*

Den Livgivande källans nunnekloster i Bradatel. Biskop Demosten residerar här.

Metropolit Kyprianos av Oropos och Fili, till vänster, och den rumänska kyrkans primas Metropolit Vlasie, till höger, på väg till den Livgivande källans kloster för att överräcka den officiella ikonen av den Helige Glicherie, som är målad i Heliga Kyprianos och Justinas kloster i Fili (Grekland).

En av de 60 nybyggda kyrkorna i Moldavien. Denna församlingskyrka är helgad till de Heliga Konstantin och Helena och ligger i Falticeni.

*Här är en fresk föreställande den Sanna (gammalkalendariska) Rumänsk-ortodoxa kyrkans biskopar:
Från vänster till höger: Biskop Ghenadie, Biskop Demosten, Metropolit Vlasie, den Helige Glicherie, Metropolit Silvestru och Metropolit Galaction.*

*Koncelebration under vigilian inför
den Helige Glicherie av Rumäniens helgonförklaring.
Från vänster till höger: Biskop Photii (den Sanna Bulgarisk-
ortodoxa kyrkan), Metropolit Vlasie (den Sanna Rumänsk-
ortodoxa kyrkan) och Metropolit Kyprianos
(den Sanna Grekisk-ortodoxa kyrkan)*